

[Grethe Philip.]

venstre i modsætning til socialdemokratiet, at vi har de nødvendige oplysninger til at give de ønskede bevillinger. Det ville være til stor skade, om vi nu herindefra sinkede dette arbejde.

Jeg skal ikke nævne de enkelte øvrige ændringsforslag stillet af socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og VS. Vi kan ikke tilslutte os dem, og jeg anbefaler derfor at stemme imod disse ændringsforslag.

Med vedtagelsen af finanslovsforslaget fastlægger vi vor finanspolitik for det kommende år. Det må derfor være vor opgave at undersøge, hvorledes finanspolitikken passer ind i den almindelige økonomiske situation og i den økonomiske politik, vi ønsker at føre. Vi har nylig modtaget Nationalbankens årsberetning, ligesom økonomiministeren ved fremsættelsen af lovforslaget om reguleringspristallet foretog en gennemgang og en vurdering af den økonomiske situation.

Nationalbankdirektør Hoffmeyer tegner i Politikens kommentar den 20. marts i år et skarpt billede af vort synderegister fra de sidste år. Han siger bl. a.:

„Som et af de rigeste lande i verden er det lykkedes os at skabe en nettogæld til udlandet på godt 16 milliarder kr. i løbet af ganske få år — først og fremmest som følge af en for stærk vækst i den offentlige sektor, manglende vilje til at betale herfor og for ringe kontrol med kommunerne, der som bekendt er en af de stærkere pressionsgrupper i folketinget.“

Efter en højkonjunktur med et overordentlig stort efterspørgselspres, høj beskæftigelse og stigende underskud på valutabalancen ser det nu ud til, at vi er ved at gå ind i en periode med en vis afmatning. Konjunkturerne ude i verden og vor egen økonomiske politik, særlig den stramme kredit- og finanspolitik, er ved at sætte sine spor. Pristallet holder sig konstant, glædeligvis, men ude i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet begynder vanskelighederne at vise sig. Der er bred enighed om, at vi snarest bør mindske vort valutaunderskud og den dermed forbundne store låntagning i udlandet. Vi lever livet farligt med den store, kortfristede gæld. Midlet til at forbedre situationen er at holde igen på det stigende forbrug og overføre arbejdskraft til eksportindustrien. Så

langt tror jeg vi stort set kan blive enige her i salen. Men kan vi også stå fast, hvis ledighed melder sig? Det er spørgsmålet. Det er vel lovlig optimistisk at tro, at arbejdskraften kan overflyttes fra f. eks. hjemlig byggeindustri til eksporterende metalindustri, uden at det skaber visse overgangsvanskeligheder. Vi bør ikke undervurdere de menneskelige problemer, dette skaber for de familier, der befinder sig på de udsatte poster, og som skal tage stødet i forbindelse med flytning til ny arbejdsplads, til nyt arbejde. Men det bliver vores ansvar at fastholde en politik, der dirigerer arbejdskraften over til de virksomheder, som styrker landet valutatarisk. Samtidig må vi så sætte ind med fuld kraft for at overvinde trægheden i arbejdskraftens bevægelighed, og det hvad enten det drejer sig om landmænd, små næringsdrivende, industriarbejdere eller bygningsarbejdere.

Overskuddet på statsbudgettets drifts-, anlægs- og udlåns side indgår som et led i denne økonomiske politik og er det, vi særlig skal hæfte os ved her i dag. Er det stort nok, er det for stort? Man kan jo resigneret sige, at det er en residualstørrelse, når beskatningen for længst er lagt fast og de sidste ændringsforslag er stillet. Men så billigt synes jeg ikke finansministeren og økonomiministeren skal have lov til at slippe i dag. Jeg synes, de skylder os en vurdering af, om vi nu synes at ramme det rigtige med det overskud, vi stiler imod, sådan som hele den økonomiske situation tegner sig netop i dag, da vi står ved tredje behandling af finanslovsforslaget. Jeg er ganske klar over, at der er mange usikre faktorer. Der er udviklingen i de udenlandske konjunkturer og på det hjemlige plan, f. eks. de økonomiske forventninger, opsparingsviljen og takten i kildeskattens indbetaling for bare at nævne et par ting. I det radikale venstre har vi da heller ingen forestilling om, at finanspolitikken kan fungere som finmekanikerværktøj i vor økonomiske politik, den er vel snarere at betegne som en grovfil, men vi tror, at tendensen er rigtig i den samlede påvirkning, der nu vil udgå fra finansbudgettet. Vi mener, at den økonomiske stramning bør fastholdes, og at finansloven sammen med den prislov, jeg forventer vedtaget, vil lede vor økonomi i den rigtige retning.

Jeg foreslår i øvrigt på mit partis vegne,